

บทที่ 3

การเปรียบเทียบชีวิตประวัติของผู้เขียนกับชีวิตของตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”

ในบทนี้จะเป็นการเปรียบเทียบชีวิตจริงของฉิมะ นะโอะยะะ กับชีวิตของ “จุงกิชิ” ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” เพื่อศึกษาว่ามีส่วนเหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยเริ่มจากเรื่องย่อของเรื่อง “วะกะอิ” แล้วจึงนำมาเปรียบเทียบกับชีวิตประวัติของผู้เขียนในลำดับต่อไป โดยพิจารณาจากเนื้อเรื่อง ตัวละคร เวลา สถานที่ และลักษณะครอบครัว

3.1 ที่มาของนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” 『Wakai:和解』

เรื่อง “วะกะอิ” เป็นนวนิยายขนาดกลาง ที่ฉิมะ นะโอะยะะเขียนขึ้นในเดือนกันยายน ค.ศ.1917 (ปีไทโชที่ 6) มีทั้งหมด 15 บท ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนตุลาคมของปีเดียวกัน ในวารสาร โคะกุโช 【Kokuchou:黒潮】 ต่อมาได้รับการตีพิมพ์อีกครั้งในหนังสือรวมผลงานของฉิมะ ชื่อ “โยะรุ โนะ ฮิกะริ” 【Yoru no Hikari:夜の光】 ในเดือนมกราคม ค.ศ.1918 (ปีไทโชที่ 7) โดยสำนักพิมพ์ฉินโซฉะ ในการพิมพ์ครั้งนี้ฉิมะได้เพิ่มเรื่องการเกิดของลูกคนที่สองเข้ามา เป็นบทที่ 10 ดังนั้นในปัจจุบันผลงานเรื่องนี้จึงมีทั้งหมด 16 บท ต่อมาเขาได้นำเนื้อเรื่องเฉพาะบทที่ 5 บทที่ 6 และบทที่ 7 ของเรื่อง “วะกะอิ” มารวมกันโดยตั้งชื่อเรื่องว่า “ซะโตะโกะ โนะ ชิ” 『Satoko no Shi : 慧子の死』 และนำมาตีพิมพ์ในวารสารกลุ่มฉิมะกะวะซะที่ใช้ชื่อว่า “ฉิมะกะวะซะโตะโนะ” 【Shirakabazono:白樺園】 ฉบับเดือนมีนาคม ค.ศ.1919 (ปีไทโชที่ 8)¹⁰⁵

3.2 เรื่องย่อ

“วะกะอิ” เป็นนวนิยายขนาดกลางที่พูดถึงเรื่องราวการขัดแย้ง และการคืนดีกันระหว่างตัวละครเอก ชื่อ จุงกิชิ กับบิดาของเขา จุงกิชิใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาและลูกที่อะบิโกะ ส่วนบิดาใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวใหม่และย่าที่อะสะบุ โตะเกียว นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งหมด 16 บท ดังนี้

¹⁰⁵ 町田栄、「代表作ガイド」日本の作家9 志賀直哉、東京：小学館、1991、p.321.

บทที่ 1

ในวันครบรอบการตายหนึ่งปีของลูกสาวคนแรก จุงกิซซึ่งมีอาชีพเป็นนักเขียน เดินทางจากบ้านที่อะบิโกะมาเคารพหลุมศพของลูกที่สุสานใน โดเกียว ชะคะโกะ ภรรยาของจุงกิซไม่ได้เดินทางมาด้วย เพราะอยู่ช่วงพักฟื้นหลังคลอดลูกคนที่สอง เมื่อรถไฟมาถึงสถานีอุเอะโนะ จุงกิซแะโทรศัพท์ไปบ้านพ่อเพื่อจะถามถึงอาการป่วยของย่า แม่(แม่เลี้ยง)บอกว่าย่าสบายดี หลังจากพูดคุยกันครู่หนึ่ง แม่แอบบอกจุงกิซว่าตอนนี้พ่ออยู่ที่บ้าน จุงกิซฟังแล้วรู้สึกอึดอัดใจขึ้นมาทันทีแต่ก็พยายามควบคุมอารมณ์ไว้ เมื่อไปถึงสุสาน จุงกิซแะไปที่หลุมศพของปู่กับแม่ผู้ให้กำเนิด และไปวางดอกไม้ที่หน้าหลุมศพลูก หลังจากนั้นจุงกิซตัดสินใจไปหาย่าที่บ้านพ่อ แม่ตกใจมากที่เห็นจุงกิซเข้ามา ทั้งที่พ่อก็อยู่ที่บ้าน จุงกิซรีบตรงไปห้องย่าทันที หลังจากคุยกับย่าได้ครู่หนึ่ง แม่กับพวกน้องสาวก็เข้ามาคุยด้วย วันนั้นจุงกิซกลับไปโดยที่ไม่ได้พบกับพ่อ

บทที่ 2

หลังจากส่งค้นฉบับงานเขียนแล้ว จุงกิซไปหาเพื่อนที่โดเกียวแต่เพื่อนไม่อยู่ เขาจึงโทรศัพท์ไปบ้านพ่อ แม่รับสายบอกว่าตอนนี้อยู่กับย่าสองคน พ่อกับน้อง ๆ ไปอะโอะนะและจะกลับวันนี้ จุงกิซจึงรีบไปหาย่าทันที ระหว่างที่คุยกับย่า พ่อกับพวกน้องสาวเดินทางกลับมาถึงพอดี น้องสาวตกใจที่เห็นจุงกิซและรีบบอกว่าพ่อก็กลับมาด้วย จุงกิซบอกน้องสาวไปว่าไม่เป็นไร พ่อเข้ามาในห้องย่าโดยไม่รู้ตัวจุงกิซนั่งอยู่ในนั้นด้วย เป็นเวลากว่า 2 ปีแล้วที่จุงกิซกับพ่อไม่ได้พบหน้ากัน พ่อมีอาการตกใจที่เห็นเขา แต่ก็ออกจากห้องไปโดยไม่ได้พูดอะไรด้วย เมื่อถึงเวลาอาหารเที่ยงทุกคนถูกเรียกไปกินข้าว มีเพียงจุงกิซที่นั่งกินข้าวในห้องของย่า ในวันนั้นจุงกิซเดินทางกลับถึงบ้านด้วยความเหนื่อยล้าแต่ภรรยาไม่ทันสังเกตเห็น เธอเข้าไปหาสามีเพื่อจะบิบนวดให้ แต่กลับถูกเขาแสดงอาการเกรี้ยวกราดและว่ากล่าว เธอร้องไห้ที่ถูกสามีตำหนิ

บทที่ 3

จุงกิซพยายามถ่ายทอดเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างเขากับพ่อออกมาเป็นนวนิยาย แต่ไม่ว่าจะลองเขียนกี่ครั้งก็ไม่สำเร็จ เมื่อสองปีก่อนตอนที่จุงกิซใช้ชีวิตอยู่กับภรรยาที่เกียวโต พ่อกับน้องสาวคนโตมาเที่ยวหา แต่จุงกิซก็ปฏิเสธที่จะพบพ่อและให้ภรรยาของเขาไปรับหน้าแทน พ่อโมโหมากที่จุงกิซไม่ยอมมาพบ จึงพาน้องสาวเดินทางออกจากเกียวโตในวันรุ่งขึ้นทันที หลังจากเหตุการณ์นั้นไม่นาน จุงกิซก็กับภรรยาไปเยี่ยมย่าที่โดเกียว แม่จะยื่นข้อเสนอให้จุงกิซไปขอโทษพ่อเรื่องที่เกิดขึ้นที่เกียวโต แต่จุงกิซกลับพูดให้พ่อขังรู้สึก โกรธมากขึ้นถึงขนาดสั่งห้ามไม่ให้จุงกิซเข้าออกบ้านนี้อีก เขาก็โมโหพอ

เหมือนกัน เขารีบพาภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์อ่อน ๆ ออกไปจากบ้านพ่อทั้งที่เป็นเวลากลางดึก ระหว่างทางที่เดินไปที่พักจุงกิชิพรำบ่นอย่างหัวเสียไปตลอดทาง โดยมีภรรยาเดินตามหลังไปอย่างเงียบ ๆ

บทที่ 4

ภรรยาคลอดลูกที่โรงพยาบาลในโตเกียว เป็นโรงพยาบาลที่พ่อเป็นคนจัดหาให้รวมทั้งจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด ทุกคนในบ้านของพ่อดีใจมากที่มีหลานคนแรกรวมทั้งพ่อก็เช่นกัน ระหว่างที่ภรรยาพักฟื้นอยู่ที่บ้านของพ่อ มีหลายครั้งที่พ่อแอบเข้าไปดูหลานตอนไม่มีใครอยู่ในห้อง จุงกิชิคิดว่าทุกคนพยายามจะใช้หลานคนนี้เป็นสะพานเชื่อมให้เขากับพ่อคืนดีกัน หลังจากนั้นเขาได้พาภรรยาและลูกกลับมาอยู่บ้านที่อะบิโกะ ย้ำคิดถึงหลานจึงพาอาและพวกน้อง ๆ ของเขามาเที่ยวหาหลาน ย้ำบอกว่าพ่ออยากเห็นหน้าหลานมาก และชวนเขากับภรรยาพาลูกกลับไปโตเกียวด้วยกัน ภรรยาและลูกนอนที่บ้านของพ่อ ส่วนจุงกิชิไปอยู่บ้านเพื่อนและคุยกับเพื่อนทั้งคืน โดยไม่ได้นอนจนถึงเที่ยงของอีกวันหนึ่ง ตอนเย็นจุงกิชิไปหาอาที่บ้าน ระหว่างนั้นฝนตกหนักมาก อากับภรรยาของอาบอกให้จุงกิชิค้างที่นั่นแต่เขายืนยันจะกลับบ้านที่อะบิโกะ จุงกิชิผจญกับพายุฝนจนเปียกโชกไปทั้งตัว แต่ก็ไปไม่ทันรถไฟเที่ยวสุดท้ายจึงต้องกลับมานอนที่บ้านอา จุงกิชิกลับอะบิโกะในวันรุ่งขึ้น ส่วนภรรยาได้พาลูกกลับไปก่อนหน้านี้อแล้ว

บทที่ 5

คืนที่กลับจากโตเกียว อยู่ ๆ ลูกก็ร้องไห้เสียงดังมาก มีอาการตัวเกร็ง หน้าซีด จุงกิชิรีบอุ้มลูกไปหาหมอ และให้ภรรยาไปรอฟังข่าวที่บ้านของเพื่อนชื่อ Y เมื่อไปถึงบ้านหมอ หมอกำลังออกไปตรวจคนไข้อื่น จุงกิชิจึงได้แต่รออย่างกระวนกระวายใจ อาการของลูกก็ดูหนักขึ้นเรื่อย ๆ ขณะมองออกไปข้างนอกจุงกิชิเห็นภรรยาแอบอยู่ตรงประตูทางเข้า จึงสั่งย้าให้ภรรยาไปอยู่ที่บ้านของ Y เพราะกลัวภรรยาจะเป็นอะไรไปอีกคน พอหมอมาถึงได้ฉีดยากระตุ้นหัวใจ และให้หาน้ำแข็งมาประคบตัวเด็ก จุงกิชิส่งข่าวให้หมอที่โตเกียวและบอกที่บ้านของพ่อว่าลูกของเขาอาการหนัก หมอที่อะบิโกะบอกว่าเด็กคงได้รับการกระทบกระเทือนทางสมอง จุงกิชิคิดว่าสาเหตุคงมาจากการนั่งรถไฟ ทุกคนที่บ้านหมอยพยายามหาทางช่วยเหลือลูกของจุงกิชิทุกวิถีทางเท่าที่จะช่วยได้ หลังจากนั้นอาการของเด็กเริ่มดีขึ้นเรื่อย ๆ จุงกิชิจึงให้คนรีบไปตามภรรยาที่บ้านหมอ

บทที่ 6

กว่าหมอที่โตเกียจะเดินทางมาถึงก็เป็นเวลาหนึ่งแล้ว หมอทั้งสองคนต่างช่วยกันรักษาลูกของเขา แต่อาการกลับแย่ลงเรื่อย ๆ หมอนึกอยากกระตุ้นหัวใจเข้าที่บริเวณหน้าอกไปหลายเข็ม จนอกของทารกไม่มีที่เหลื่อจะให้เลือดอีก และมีพลาสติกยึดเต็มไปหมด สายน้ำเกลือถูกแทงเข้าที่คันทาแต่ไม่ว่าจะทิ่มแทงเข้าที่บริเวณใด ร่างกายก็ไม่มีอาการตอบสนอง ท้องของลูกบวมจนเป่ง หมอล้างท้องให้แล้วแต่ไม่ว่าจะล้างกี่ครั้งท้องไม่ยอมยุบ ตอนนี้งานอกเริ่มสว่างแล้ว แต่จังหวะการเต้นของหัวใจลูกดูจะอ่อนแรงลง ร่างกายเริ่มเย็นลงเรื่อย ๆ พวกเขาช่วยกันเอาผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นมาพันที่ลำตัว หน้าอกและขาเพื่อให้อ่างกายของทารกอุ่นขึ้น จุงกิชิรู้สึกขอบคุณทุกคนที่ได้ช่วยเหลื่อลูก แต่ก็สงสารลูกที่อยู่ในช่วงเวลาวิกฤติแบบนี้ ไม่มีญาติจากบ้านของพ่ออยู่ด้วยแม้แต่คนเดียว ท้องของลูกพองมากขึ้น หมอได้ใช้หลอดดูดเลือดเข้าที่ก้นของทารกและใช้ปากดูด แต่ไม่มีอะไรออกมาเลย ทารกได้เสียชีวิตในเช้าของวันนั้นเอง ภรรยาร้องไห้อย่างหนักจนล้มพับไป จุงกิชิเองเองก็ร้องไห้เช่นกัน

บทที่ 7

จุงกิชิกับภรรยานำศพลูกกลับไปที่บ้าน แม่ที่บ้านอะสะบะและพ่อแม่ของภรรยาก็เดินทางมาถึง ต่อมาลูกพี่ลูกน้องของพ่อมาถึงพร้อมกับคำสั่งของพ่อว่า ให้ฝังลูกที่วัดในอะบิโกะ จุงกิชิฟังแล้วโมโหพ่อกมาก จุงกิชิได้ฝืนคำสั่งพ่อ สั่งให้คนไปจัดการเตรียมที่ที่สุสานอะโอะยะมะ ขณะที่เขานำทารกน้อยใส่โลงและกำลังจะนำไปโตเกียวกับเพื่อน อาได้ส่งโทรเลขมาบอกว่าให้นำโลงศพมาไว้ที่บ้านของอาที่อะกะซะกะ เขาไม่พอใจมาก เป็นเพราะพ่อโกรธเขาจึงพาไปถึงหลานไม่ให้นำศพเข้าบ้านอะสะบะ เขาคิดว่าถ้าทุกคนไม่คิดจะใช้ลูกของเขาเป็นสะพานเชื่อมความสัมพันธ์ให้เขากับพ่อ ลูกของเขาก็คงจะไม่ตาย เขาจึงได้แต่เจ็บใจที่พาลูกขึ้นไปโตเกียว มิหนำซ้ำไม่มีญาติจากบ้านอะสะบะมาร่วมงานศพเลยแม้แต่คนเดียว

บทที่ 8

หลังจากลูกเสียชีวิตภายในบ้านก็เงียบเหงาลงไปมาก จุงกิชิจึงพาภรรยาไปเปลี่ยนบรรยากาศเพื่อให้ลืมความเศร้าโศกที่เกิดขึ้นที่นี่ จุงกิชิพาภรรยาไปพักผ่อนที่น้ำพุร้อนคัมปะยะฉิแต่อยู่ที่นั่นได้เพียงวันเดียวก็เดินทางไปอยู่ที่อื่น เขาพาภรรยาตระเวนท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ จนถึงเดือนตุลาคมจึงกลับมาที่อะบิโกะ ในช่วงเวลานั้น M เพื่อนสนิทของเขาได้พาครอบครัวมาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นด้วย ต่อมาไม่นานน้องสาวคนโตที่แต่งงานออกไปมีครอบครัวอยู่ที่คะมะคุระได้คลอดลูก ย่าชวนเขากับภรรยาให้ไปเยี่ยมหลานด้วยกัน พวกน้องสาวที่ยังเล็กอยู่ของเขาก็ไปด้วย เมื่อน้องสาวเห็นเด็กทารกก็เข้าไปดมและ

พูดว่าไม่เห็นหอมเหมือนลูกของเขาที่ตายไปเลย ทำให้ภรรยาที่นั่งฟังอยู่กระหึ่มเข้าที่หลังของน้องสาวที่พูดในทันที ภรรยาวิ่งออกไปข้างนอกด้วยความเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น เขาตามออกไปดูเธอแต่กลับถูกภรรยาโกรธที่เขาดูไม่ทุกข์ร้อนกับเรื่องที่ลูกจากไป หลังจากนั้นภรรยาเข้าไปขอโทษว่าเรื่องที่เธอได้เสียมารยาทต่อหน้าทุกคน

บทที่ 9

หลังจากกลับมาจากคณะภรรยาได้ไม่นาน ภรรยาที่ตั้งครรภ์ลูกคนที่สอง สำหรับหญิงคนนี้แล้วเขาคิดว่าน่าจะทิ้งช่วงให้นานกว่านี้หน่อย แต่ทั้งภรรยาและย่าต่างดีใจมาก ที่อะบิโกะก็มีความสุขชีวิตมีความสุขมากขึ้น หลังจาก M มาอยู่ด้วย เขาพูดคุยกับ M และรู้สึกสนิทสนมกับ M มากกว่าแต่ก่อน ตอนนี้สภาพจิตใจของเขาเริ่มปรับเปลี่ยนเข้าสู่ภาวะปกติ จากเดิมที่มักจะสับสนว่าวุ่นใจอยู่เสมอ เขาเข้าใจถึงสภาวะทางจิตใจมากขึ้นจึงนึกถึงหัวอกพ่อ และรู้สึกเห็นใจที่พ่อต้องแบกภาระหนักทั้งที่อายุมากแล้ว

บทที่ 10

ใกล้ถึงกำหนดคลอดของภรรยาแล้ว ในครั้งนี้เขาให้เธอคลอดที่อะบิโกะเพราะเกรงจะเกิดเหตุการณ์เหมือนเมื่อครั้งลูกคนแรกอีก เขาจึงให้ภรรยาคลอดที่บ้าน ในกลางคืนของคืนวันที่ 22 กรกฎาคม ภรรยาของเขาเจ็บท้องคลอด พยาบาลที่มานอนเฝ้าเป็นคนทำคลอดให้และเขาได้เป็นผู้ช่วยในการทำคลอดด้วย เขาได้รู้ว่าการเห็นภรรยาคลอดนั้นไม่ได้เป็นเรื่องที่น่ารังเกียจอะไรเลย ในทางตรงข้ามใบหน้าภรณานั้นดูสวยมาก เขาได้ลูกสาว น้ำตาแห่งความปลาบปลื้มไหลอาบแก้มของสองสามีภรรยา เขาขอให้ย่าตั้งชื่อให้แก่ลูกสาว ย่าตั้งชื่อที่เหมือนกับชื่อของย่า แต่เดิมคำว่าโกะต่อท้ายลงไป ลูกสาวของเขาจึงมีชื่อว่า “รุเมะโกะ” พวกน้องสาวหัวเราะกับชื่อที่ย่าตั้งให้หลานและบอกว่าสมัยนี้ชื่อแบบนี้ไม่ค่อยมีแล้ว

บทที่ 11

เขานัด M กับภรรยาของ M ไปดูภาพยนตร์ด้วยกันที่โตเกียว ก่อนถึงเวลานัดเขาแวะไปทำธุระที่ธนาคารแต่ต้องเสียเวลารอนานมากจนทำให้เขารู้สึกหงุดหงิด จากนั้นเขาไปซื้อของตามที่ภรรยาฝากซื้อ การถือของพะรุงพะรังยิ่งทำให้เขาอารมณ์เสียมากขึ้น เขาโทรศัพท์ไปที่บ้านอะสะบะและทราบจากแม่ว่า ย่ากรมเคลื่อนและเป็นไข้ด้วย หลังจากทำธุระเสร็จเขาจึงรีบไปเยี่ยมย่าทันที ดูเหมือนว่าย่าจะไม่ค่อยรู้สึกตัวเท่าไร เขาตกใจมากที่เห็นย่าปัสสาวะราด และไม่คิดว่าย่าจะเป็นมากถึงขนาดนี้ ขณะที่เขากำลังอยู่กับย่านั้น แม่ได้เข้ามาบอกว่าวันนี้ให้เขากลับไปก่อนและไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องย่า เขารู้ทันทีว่าพ่อต้อง

เป็นคนได้ให้เขากลับไปแน่ ๆ เขาจึงต้องการจะไปพบพ่อ แต่แม่ได้ห้ามไว้และต้องการให้เขาใจเย็นมากกว่านี้ก่อน แม่แนะนำให้เขาเขียนเป็นจดหมายถึงพ่อจะดีกว่า เขารับปากแต่ก็ขอร้องให้แม่เขียนจดหมายเล่าอาการป่วยของย่าส่งมาให้เขาด้วย แม่รับปากและย้าให้เขาเขียนจดหมายถึงพ่ออย่างสุภาพ เขาออกจากบ้านไปด้วยความเหนื่อยล้า หลังจากนั้นเขาไปคุยหนึ่งกับ M และภรรยาของ M แต่เขาก็ไม่รู้สึกสนุกเลยและดูเหมือนสองสามีภรรยาก็รับรู้ถึงความไม่สบายใจของเขาด้วย

บทที่ 12

ในวันต่อมาเขาพยายามจะเขียนจดหมายถึงพ่อ แต่จนแล้วจนรอดก็เขียนไม่สำเร็จ เขาจึงเขียนจดหมายไปบอกแม่ว่าเขาตัดสินใจจะไปคุยกับพ่อแทนการเขียนจดหมาย ในตอนบ่ายเขาได้รับโทรเลขจากแม่แจ้งข่าวเรื่องย่าว่าอาการของย่าดีกว่าเมื่อวานมากไม่ต้องเป็นห่วง เขาจึงรู้สึกสบายใจขึ้น อีกทั้งเพื่อนที่เขาไหว้วานให้โทรไปถามอาการของย่าที่บ้านก็มาเล่าให้ฟังอย่างละเอียด ในวันรุ่งขึ้นเขาอ่านข่าวพาดหัวในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องชายชราที่กำลังป่วยหนัก เขาจึงภาวนาให้ชายคนนั้นหายป่วยโดยเร็ว ความกังวลนี้คงเกี่ยวพันกับเรื่องย่าของเขา ส่วนเรื่องพ่อนั้นเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าวันที่ไปโตเกียว คือ วันที่ 30 สิงหาคม ซึ่งตรงกับวันครบรอบการจากไปครบ 23 ปีของแม่ผู้ให้กำเนิดนั้น ถ้าพ่ออยู่ที่บ้านเขาก็ตั้งใจจะไปคุยกับพ่อ

บทที่ 13

ในวันครบรอบวันตายของแม่ผู้ให้กำเนิด เขาไปที่บ้านอะสะบุ เมื่อไปถึงก็ตรงไปที่ห้องของย่าทันที ในห้องนั้นมีอา แม่และพวกน้องสาวของเขานั่งอยู่ด้วย เขาดีใจมากที่เห็นย่าแข็งแรงกว่าที่เขาคิดไว้ แม่มีท่าทางลนลานและเรียกเขาให้ออกไปจุดธูปไหว้พระ ในระหว่างนั้นก็ให้คำแนะนำว่าเขาควรพูดกับพ่อดี ๆ ก่อนที่เขาจะไปพบพ่อนั้น จิตใจของเขาว่าวุ่นมากจนต้องสงบสติอารมณ์อยู่ครู่หนึ่ง พ่อนั่งรอเขาอยู่ที่ห้องหนังสือ ใบหน้าของพ่อดูสงบนิ่ง พ่อให้เขาเป็นฝ่ายพูดก่อนและพ่อให้คนรับใช้ไปตามอามาที่นี่ด้วย เขาพูดถึงความสัมพันธ์ของเขากับพ่อว่าถ้ายังเป็นเช่นนี้คงไม่เป็นเรื่องดี เขาได้ทำสิ่งที่ทำให้พ่อต้องเจ็บช้ำน้ำใจ และตอนนี้ได้รู้แล้วว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นเป็นเรื่องที่แย่มาก เขาขอเพียงได้เข้าออกบ้านอะสะบุในช่วงที่ย่ายังมีร่างกายแข็งแรงคืออยู่ ส่วนพ่อก็กล่าวว่าพ่อแก่ตัวลงแล้วและรู้สึกอึดอัดใจในความสัมพันธ์แบบนี้เช่นกัน ตอนที่เขาจะออกไปใช้ชีวิตอยู่คนเดียวในตอนนั้น พ่อไม่ได้ต้องการให้เขาออกไปเลย พ่อพูดถึงตรงนี้ทั้งพ่อ อาและเขาดังก็ร้องไห้ พ่อให้คนรับใช้ไปตามแม่และบอกกับแม่ว่าลูกได้มาขอโทษในเรื่องที่เขาทำไป และต่อไปนี่ก็จะเป็นพ่อลูกกันตลอดไป เมื่อแม่ได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจมากถึงกับกระโดดโลดเต้น พ่อบอกว่าจะไปที่ยวบ้านเขาที่อะบิโกะในวันรุ่งขึ้น

บทที่ 14

แม่เล่าเรื่องการคืนดีกันของเขากับพ่อให้ย้าฟัง ทุกคนในบ้านรวมทั้งเขาได้รับประทานอาหารกลางวันพร้อมกัน พ่อดื่มเหล้าด้วย และทุกคนก็ร่วมดื่มกันคนละจอก น้อง ๆ ที่ยังดื่มไม่ได้ก็ทำท่าเลียนแบบ แม้ว่าไม่มีใครพูดว่าเป็นการดื่มเพื่ออะไร แต่ในใจของทุกคนนั้นคงสื่อได้ถึงความปิติยินดีที่เกิดขึ้นในครอบครัว พ่อต้องการให้บอกเรื่องนี้กับพี่ชะโงะลูกสาวคนโตด้วย อาจึงรับอาสาจะไปบอกให้ ในตอนบ่ายเขากับญาติ ๆ ใต้ไปที่สุสานอะโอะยะมะ หลังจากนั้นเขาไปที่บ้านของเพื่อนชื่อSK ที่นั่นเขาเขียนจดหมายเพื่อขอบคุณแม่ SKร่วมแสดงความยินดีกับเขาและบอกให้เขาส่งข่าวให้ภรรยาทราบจะได้หายกังวล แต่เขาบอกว่าเขาไม่ได้บอกเธอเรื่องที่จะมาคุยกับพ่อวันนี้ เมื่อเขากลับมาถึงอะบิโกะคนรับใช้ที่บ้านมารอรับที่สถานีรถไฟ บอกว่าได้รับโทรเลขเรื่องที่พ่อของเขาจะมาเที่ยวที่บ้านแล้ว และภรรยาของเขาได้สั่งให้ทำความสะอาดบ้านเรียบร้อยแล้วด้วย เมื่อใกล้ถึงบ้านเขาเห็นภรรยายืนคอยอยู่และเธอได้แสดงความยินดีกับเขาค่ะ

บทที่ 15

ในวันรุ่งขึ้นจุงกิชิไปรอรับพ่อและน้อง ๆ ที่สถานีรถไฟ พอมาถึงบ้านก็เห็นภรรยาอุ้มลูกมารอต้อนรับอยู่ที่หน้าบ้าน เมื่อภรรยาเห็นพ่อน้ำตาก็ไหลทันที วันนั้นจุงกิชิคุยกับพ่อหลายเรื่องอย่างไม่รู้สึกละเบื่อ และพ่อได้พูดกับภรรยาของเขาเรื่องที่เขาไปขอโทษพ่อ พ่อและน้อง ๆ ได้เดินทางกลับในบ่ายวันนั้น พ่อได้บอกกับภรรยาเขาว่าจะมาเที่ยวอีก ตอนที่เขาไปส่งพ่อและน้อง ๆ ที่สถานีรถไฟ ท่าทางของพ่อดูอ่อนเพลียอยู่บ้าง ก่อนรถไฟจะออกเขามองตาพ่อและได้เห็นในสิ่งที่เขาปรารถนามาตลอด นั่นก็คือเขารู้สึกได้ถึงความรักที่พ่อมีต่อเขา ความรู้สึกที่เลวร้ายในอดีตได้ถูกหลอมละลายไปหมดแล้ว

บทที่ 16

จุงกิชิอยากจะแสดงความปรารถนาดีกับพ่อ จึงเดินทางไปโตเกียวเพื่อขอให้SK ที่เป็นจิตรกรช่วยวาดภาพเหมือนให้พ่อ ระหว่างทางเขาแวะที่ทำการไปรษณีย์ และพบว่ามีจดหมายจากน้องสาวคนโตที่อยู่คะมะกุระ น้องสาวเขียนมาเล่าว่า พ่อได้ฟังเรื่องที่น่ายินดีจากอาแล้วก็น้ำตาไหล จุงกิชิเองในขณะที่อ่านก็น้ำตาคลอเข้าเช่นกัน หลังจากนั้นเขาเดินทางไปที่บ้านอะสะบุ และพูดกับพ่อเรื่องขอให้พ่อไปนั่งเป็นแบบในการวาดภาพเหมือน ซึ่งพ่อก็รับปากด้วยความยินดี ดูเหมือนพ่อก็จะโอเคที่จะพูดกับเขา แต่ก็ได้พูดออกมา ก่อนเขาจะไปห้องยาได้คุยกับแม่ที่กำลังนอนพักผ่อนอยู่ในห้อง แม่บอกว่าได้รับจดหมายจากภรรยาของเขาเล่าถึงเรื่องที่พ่อไปเที่ยวอะบิโกะแล้วก็สบายใจ เมื่อมาถึงที่ห้องยา ยาคุมแข็งแรงดีและบอกว่าพ่อชื่นชอบอะบิโกะ รวมถึงบ้านและสวนของเขามาก ในวันนั้นน้องสาวที่อยู่

คะมะคุระก็พาถูกมาบ้านพ่อ พ่อบอกว่าเสียดายที่อาไม่อยู่ด้วย พ่อชวนทุกคนไปทานอาหารเย็นนอกบ้านด้วยกัน พ่อทานเสร็จพ่อเมาเล็กน้อยและขอตัวกลับก่อน ส่วนคนที่เหลือจะไปเดินเล่นกันต่อ ตอนที่แยกกับพ่อนั้น เขามองเห็นประกายของความรักเจิดฉายในแววตาของพ่อ เขาไม่เคลือบแคลงสงสัยในเสถียรภาพของการคืนดีอีกต่อไปแล้ว

3.3 การเปรียบเทียบชีวิตชีวิตจริงของผู้เขียนกับชีวิตของตัวละครเอก

ชื่อเรื่อง “วะกะอิ” หมายถึง การคืนดีกันหรือการปรองดองกัน ฉิมะ นะโอะยะะใช้ชื่อเรื่องเป็นการบอกใบ้ให้เห็นถึงจุดสำคัญของเรื่อง และทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงประเด็นที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดออกมา เนื้อเรื่องกล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูกชาย ซึ่งเป็นปัญหาที่เรื้อรังมานานนับสิบกว่าปี แต่ในที่สุดก็สามารถหันมาคืนดีกันได้ หลังจากได้ศึกษาประวัติชีวิตของฉิมะ พบว่าในชีวิตจริงของเขาก็มีปัญหาขัดแย้งกับพ่อเช่นเดียวกัน เขาได้เขียนนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นด้วยความดีใจ หลังจากคืนดีกับพ่อ ใช้เวลาในการเขียนทั้งหมด 15 วัน โดยเฉลี่ยเขาเขียนได้ประมาณ 10 แผ่นต่อหนึ่งวัน แม้ว่าเนื้อหาในเรื่องจะมาจากชีวิตจริงของผู้เขียน แต่ก็ยังไม่มีผู้วิจัยท่านใดพิสูจน์ให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีส่วนใดบ้างที่เป็นข้อเท็จจริง และส่วนใดที่เป็นการเสริมแต่งเข้ามา

ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาเปรียบเทียบชีวิตจริงของฉิมะ นะโอะยะะ กับชีวิตของตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” โดยในการเปรียบเทียบนั้นจะพิจารณาจากการนำเหตุการณ์ในชีวิตจริงมาเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในเรื่อง การนำบุคคลในชีวิตจริงมาเปรียบเทียบกับตัวละครในเรื่อง การนำเวลาและสถานที่ในชีวิตจริงมาเปรียบเทียบกับเวลาและสถานที่ในเรื่อง และการนำลักษณะครอบครัวในชีวิตจริงมาเปรียบเทียบกับลักษณะครอบครัวในเรื่อง

3.3.1 การเปรียบเทียบเหตุการณ์ในชีวิตจริงกับเหตุการณ์ในเรื่อง ในการวิจัยจะนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงของผู้เขียนมาเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบเหตุการณ์ในชีวิตจริงของผู้เขียนกับเหตุการณ์ในเรื่อง

เหตุการณ์ในชีวิตจริงของมิยะ นะโอะฮะ	เหตุการณ์ในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”
เกิดวันที่ 20 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1883 ที่จังหวัดมิยะจิ ต่อมาพ่อพาเขาและแม่มาอาศัยอยู่กับปู่ย่าที่โตเกียว	
เข้าเรียนที่โรงเรียนกะกุฉุอิน จนถึงชั้นสูง	
แม่เสียชีวิต และพ่อได้แต่งงานใหม่	
พ่อพาครอบครัวย้ายบ้าน ไปอยู่ที่อะสะบุ	
เข้าเป็นคริสตศาสนิกชน เป็นเวลา 7 ปี	เขาเคยเข้านับถือศาสนาคริสต์ เมื่อ 16-17 ปีก่อน
ปู่ของเขาเสียชีวิตลง	
เขาเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยที่โตเกียว อิมพีเรียล แต่เรียนไม่จบ	
ได้ร่วมกับเพื่อนจัดทำวารสารทางวรรณกรรม ชื่อ “ฉิระกะบะ”	
มีปากเสียงกับพ่อจึงไปใช้ชีวิตที่โอโนะมิชิ จังหวัดชิโรชิมะ	เมื่อ 6 ปี ก่อนเคยไปใช้ชีวิตอยู่ที่โอโนะมิชิ จังหวัดชิโรชิมะ
แต่งงานและหลังจากจดทะเบียนสมรสแล้ว ได้คิดชื่อออกจากทะเบียนบ้านของพ่อ และแยกไปตั้งครอบครัวเองที่เกียวโต	เขาใช้ชีวิตหลังแต่งงานที่เกียวโต พร้อมกับน้องสาว ได้มาเที่ยวหาเขาเพื่อต้องการจะขอคืนดี แต่เขาได้ปฏิเสธที่จะพบกับพ่อและให้ภรรยาเป็นคนไปรับหน้าแทน ทำให้พ่อของเขาโกรธมาก
มาตั้งรกรากอยู่ที่อะบิโกะ จังหวัดชิบะ และใช้ชีวิตอยู่ที่นี่เป็นระยะเวลา 7 ปี ภรรยาให้กำเนิดลูกสาวคนแรก แต่เกิดได้ไม่นานก็เสียชีวิต	ใช้ชีวิตครอบครัวอยู่ที่อะบิโกะ จังหวัดชิบะ ภรรยาตั้งครรภ์ และคลอดลูกสาวที่โรงพยาบาลในโตเกียว เธอไปพักผ่อนหลังคลอดที่บ้านพ่อที่อะสะบุ หลังจากนั้นเดินทางกลับมาอยู่ที่อะบิโกะ แต่เด็กเกิดมาได้เพียง 56 วันก็เสียชีวิต
การตายของลูกทำให้ทั้งเขาและภรรยาเสียใจมาก จึงพากันไปท่องเที่ยวตามที่ต่าง ๆ เพื่อให้ลืมเรื่องเศร้าที่เกิดขึ้นในครอบครัว	หลังจากการตายของลูก เขาและภรรยาไม่อาจทนต่อบรรยากาศเย็บเหงาที่อะบิโกะได้ จึงเดินทางไปท่องเที่ยวและใช้ชีวิตอยู่ที่อื่น

เหตุการณ์ในชีวิตจริงของฉิงะ นะโอะยะะ	เหตุการณ์ในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”
ต่อมาภรรยาให้กำเนิดลูกสาวคนที่สอง ลูกคนนี้เกิดที่บ้านที่อะบิโกะ ฉิงะได้เห็นการคลอดลูกด้วย	หลังจากกลับมาอยู่ที่อะบิโกะ ภรรยาได้ตั้งครุฑและให้กำเนิดลูกสาวคนที่สองที่อะบิโกะ โดยเขาเป็นผู้ช่วยในการทำคลอดด้วย
หลังจากนั้นเขาได้ปรับความเข้าใจคืนดีกันกับพ่อ	ในช่วงหลังนี้สุขภาพของย่าไม่ค่อยแข็งแรง เขาจึงเป็นห่วงย่าและอยากมาเยี่ยมบ่อย ๆ แต่เขาก็กังวลกับคำสั่งของพ่อที่ห้ามไม่ให้เขาเข้าออกบ้านนี้ แม่เลี้ยงได้คะยั้นคะยอให้เขาไปขอโทษพ่อ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเข้าไปคุยกับพ่อและสองพ่อลูกก็สามารถคืนดีกันได้ในที่สุด
เขียนนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”	เขาได้ถ่ายทอดเรื่องราวแห่งความปลื้มปิตินี้ออกมาเป็นนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”
ภรรยาได้ให้กำเนิดลูกชายคนแรกแต่เกิดมาได้ไม่นานก็เสียชีวิต หลังจากนั้นภรรยาได้ให้กำเนิดลูกสาวคนที่สาม และในปีต่อมาย่าเสียชีวิต	
ในช่วงหลังนี้เขามีอาการเจ็บป่วยบ่อยครั้งและหลังจากภรรยาให้กำเนิดลูกสาวคนที่สี่เขาเริ่มมีอาการทางประสาทจนต้องไปพักรักษาตัว	
ต่อมาเขาพาครอบครัวย้ายไปอยู่ที่เกียวโต และในปีเดียวกันนั้นเองได้เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในแถบคันโต	
หลังจากนั้นได้ย้ายไปอยู่ที่นาราและใช้ชีวิตที่นั่นเป็นเวลา 13 ปี ภรรยาได้ให้กำเนิดลูกชายคนที่สอง และในปีถัดไปพ่อก็เสียชีวิต	
ภรรยาให้กำเนิดลูกสาวคนที่ห้า หลังจากนั้นเขาใช้ชีวิตในการท่องเที่ยวตามที่ต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศกับเพื่อน	
หลังจากภรรยาให้กำเนิดลูกสาวคนที่หกได้ไม่กี่ปี แม่เลี้ยงก็เสียชีวิตลง	

เหตุการณ์ในชีวิตจริงของมิเงะ นะโอะยะะ	เหตุการณ์ในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”
ต่อมาเขาย้ายมาอยู่ที่โตเกียวเพราะต้องการให้ลูกชายได้เรียนหนังสือที่นั่น และอาการป่วยของเขากำเริบหนักจนต้องเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล	
ลูก ๆ แต่งงานและออกไปสร้างครอบครัวใหม่ หลังจากลูกชายคนเดียวของเขาแต่งงาน เขาได้ยกบ้านที่เซะตะงะยะ โตเกียวให้กับลูกชาย ส่วนเขาพาภรรยากับลูกสาวคนสุดท้องย้ายไปอยู่บ้านพักตากอากาศที่อะตะมิ เป็นเวลา 7 ปี	
ต่อมาเขาย้ายมาอยู่ที่มิบุงะ โตเกียว และจากนั้นไม่นานลูกสาวคนสุดท้องก็แต่งงาน เขาใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่ที่มิบุงะ โตเกียว เป็นเวลา 14 ปี	
เขาป่วยด้วยโรคปอดบวมและเสียชีวิตลงด้วยวัย 88 ปี	

จากตารางเปรียบเทียบข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เหตุการณ์ในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังการแต่งงานของผู้เขียนตั้งแต่ปีค.ศ.1915 จนกระทั่งไปสิ้นสุดที่การเขียนนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” ของตัวละครเอก คือ ในช่วงปีค.ศ.1917 จะเห็นได้ว่าในนวนิยายเรื่องนี้มีเหตุการณ์สำคัญที่เหมือนกับชีวิตจริงของผู้เขียนดังต่อไปนี้ คือ การเสียชีวิตของลูกสาวคนโต การเกิดของลูกสาวคนที่สอง และการคืนดีกันของตัวละครเอกกับพ่อ จนสามารถกล่าวได้ว่าผู้เขียนได้ถ่ายทอดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในช่วงนั้นผ่านทางนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”

3.3.2 การเปรียบเทียบบุคคลในชีวิตจริงกับตัวละครในเรื่อง ในการวิจัยจะนำบุคคลที่ปรากฏในชีวิตจริงของผู้เขียนมาเปรียบเทียบกับตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบตัวละครในครอบครัวของตัวละครเอก

	บุคคลในชีวิตจริง	ตัวละครในนวนิยาย
ตัวละครเอก	มิเงะ นะ โอะยะะ (Shiga Naoya: 志賀直哉)	จุงกิชิ (Junkichi: 順吉)

	บุคคลในชีวิตจริง	ตัวละครในนวนิยาย
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	ชะคะโกะ(Sadako:康子) ภรรยา	ชะคะโกะ(Sadako:康子) ภรรยา
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	ชะโตะโกะ(Satoko:慧子) ลูกสาวคนโต	ชะโตะโกะ(Satoko:慧子) ลูกสาวคนโต
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	รุเมะโกะ(Rumeko:留女子) ลูกสาวคนรอง	รุเมะโกะ(Rumeko:留女子) ลูกสาวคนรอง

หมายเหตุ ส่วนที่ระบายทึบ แสดงส่วนที่เหมือน
ส่วนที่ไม่ได้ระบาย แสดงส่วนต่าง

จากตารางเปรียบเทียบข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนได้อ้างอิงตัวละครที่เป็นภรรยาและลูกสาว ทั้งสองคนจากครอบครัวในชีวิตจริงของผู้เขียนเอง ซึ่งประเด็นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “วะกะอิรอน”(Wakairon : 和解論) ของ ฮนดะ ชูโงะ(Honda Shuugo : 本多秋五) ที่กล่าวถึง ชื่อบุคคลในครอบครัวตัวละครเอกไว้ดังนี้

長女慧子も次女留女子もみな実名である。この冒頭部分に
のっけから出て来る主人公の妻の名康子も本名である。—
中略—ただし、主人公の名のみは「順吉」とされている。¹⁰⁶

ทั้งชื่อของชะโตะโกะลูกสาวคนโตและชื่อของรุเมะโกะลูกสาวคนรอง
ต่างก็เป็นชื่อที่ใช้อยู่จริง และชื่อของภรรยาคือชะคะโกะที่ปรากฏตั้งแต่
ตอนต้นเรื่องนั้นก็ป็นชื่อจริงเช่นกัน ... มีเพียงชื่อของตัวละครเอกเท่า
นั้นที่ชื่อว่า “จุงกิชิ”

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าตัวละครในครอบครัวของตัวละครเอกนั้น ผู้เขียนได้ใช้ชื่อที่ตรงกับชื่อใน
ชีวิตจริงทุกประการ ยกเว้นแต่ในส่วนที่เป็นชื่อของตัวละครเอกที่ใช้นามสมมติ “จุงกิชิ” (Junkichi:
順吉) แทนชื่อจริง มิเงะ นะโอะยะ (Shiga Naoya:志賀直哉) อย่างไรก็ตามแม้ว่าผู้เขียนจะไม่ได้ใช้
ชื่อจริงในนวนิยาย แต่ผู้อ่านที่พอจะทราบประวัติชีวิตของผู้เขียนก็สามารถคาดเดาได้ว่าตัวละครเอก
ที่ชื่อ “จุงกิชิ” นั้น แท้จริงแล้ว คือ ตัวของมิเงะ นะโอะยะนั่นเอง เพราะจุงกิชิในเรื่องนี้ก็เป็น

¹⁰⁶本多秋五、「「和解」論」【すばる】、32卷12月1977年、pp.221—222.

นักเขียนที่มีปัญหาขัดแย้งกับพ่อของตนมาเป็นเวลานาน และในที่สุดก็สามารถคืนดีกับพ่อได้ เช่นเดียวกับชีวิตฉิงะ นะโอะยะะที่มีปัญหากับพ่อเช่นกัน

จุงกิชิ เป็นตัวละครเอกของเรื่องและเป็นตัวดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ในเรื่องนี้บทบาทของ จุงกิชิ นอกจากจะเป็นลูกชายที่มีความขัดแย้งกับพ่อแล้ว เขายังเป็นคนที่ทำให้สมาชิกในบ้านอะสะบุดังต้อง เกิดอาการตึงเครียดทุกครั้งที่เขาปรากฏตัว และเขามักจะใช้อำนาจของการเป็นพ่อบ้านและการเป็นสามี ในการข่มขู่ภรรยาอยู่บ่อย ๆ แต่ในบทบาทของการเป็นพ่อเขาเป็นพ่อที่ให้ความรักและเอาใจใส่ลูกเป็นอย่างดี

ชะคะโกะ เป็นภรรยาของตัวละครเอกที่ต้องรับแรงกดดันจากการแต่งงานที่ไม่ได้รับการ ยอมรับจากพ่อของสามี ในเรื่องนี้แม้ว่าผู้เขียนจะไม่ได้เล่าถึงบทบาทของเธอให้เห็นมากนัก แต่ทุกฉากที่ เธอปรากฏตัวก็มักจะสะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของภรรยาที่ต้องคอยอยู่ใต้อาณัติและเป็นที่ยอมรับ อารมณ์ของสามี เธอได้พยายามดูแลปรนนิบัติสามีและลูกอย่างดีที่สุด

ชะโตะโกะ คือ ลูกสาวคนโตของตัวละครเอกที่เสียชีวิต หลังจากเกิดมาได้ไม่นาน ตอนที่เธอ เกิดคนในครอบครัวต่างคาดหวังว่าเธอจะเป็นสายใยที่จะทำให้ความบาดหมางระหว่างพ่อและปู่ของเธอ ค่อย ๆ คลายลงไปได้ แต่ความหวังของทุกคนก็สูญสิ้น เพราะการเสียชีวิตของเธอกลับยิ่งทำให้รอยร้าว ของทั้งคู่นั้นรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม

รุเมะโกะ คือ ลูกสาวคนที่สองของตัวละครเอกที่เกิดมาโดยมีพ่อเป็นผู้ช่วยในการทำคลอด การ เห็นการเกิดของลูกสาว ทำให้ตัวละครเอก ผู้เป็นพ่อมีจิตใจอ่อนโยนลง และเข้าใจถึงสถานภาพของการ เป็นพ่อมากขึ้น ดังนั้นแม้ว่าลูกสาวคนนี้จะยังแบเบาะอยู่และไม่สามารถสื่อสารอะไรไม่ได้ แต่ก็มีส่วน ช่วยให้พ่อกับปู่ของเธอได้คืนดีกันที่สุดในที่สุด

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบตัวละครในครอบครัวของพ่อ

	บุคคลในชีวิตจริง	ตัวละครในนวนิยาย
ชื่อ	รุเมะ(Rume:留女)	รุเมะ(Rume:留女)
ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	ย่า	ย่า
ชื่อ	นะโอะยะะรุ(Naoharu:直温)	-
ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	พ่อ	พ่อ

	บุคคลในชีวิตจริง	ตัวละครในนวนิยาย
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	โค(Kou:活) แม่เลี้ยง	โค(Kou:活) แม่
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	ฟูซะโกะ(Fusako:英子) น้องสาวคนโต	ฟูซะโกะ(Fusako:英子) น้องสาวคนโต
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	นะโอะโซ(Naozou:直三) น้องชาย	จุนโซ(Junzou:順三) น้องชาย
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	โยะมิโกะ(Yoshiko:淑子) น้องสาวคนที่สอง	โยะมิโกะ(Yoshiko:淑子) น้องสาวคนที่สอง
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	ทะกะโกะ(Takako:隆子) น้องสาวคนที่สาม	ทะกะโกะ(Takako:隆子) น้องสาวคนที่สาม
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	มะซะโกะ(Masako:昌子) น้องสาวคนที่สี่	มะซะโกะ(Masako:昌子) น้องสาวคนที่สี่
ชื่อ ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	โระกุโกะ(Rokuko:祿子) น้องสาวคนที่ห้า	โระกุโกะ(Rokuko:祿子) น้องสาวคนที่ห้า

หมายเหตุ ส่วนที่ระบายทึบ แสดงส่วนที่เหมือน
ส่วนที่ไม่ได้ระบาย แสดงส่วนต่าง

จากตารางเปรียบเทียบข้างต้นแสดงให้เห็นว่า บุคคลที่อาศัยอยู่ที่บ้านอะสะบุในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” นั้นล้วนเป็นตัวละครที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกในชีวิตจริงทั้งสิ้น โดยการใช้ชื่อของตัวละครโดยส่วนใหญ่ยังคงนำมาจากชื่อที่ใช้ในชีวิตจริง โดยฮนดะ ฉูโงะ นักวิจารณ์วรรณคดี ได้กล่าวถึงบุคคลในครอบครัวของพ่อที่อยู่อะสะบุไว้ดังนี้

あとで出て来る義母の名活も、この母が生んだ妹たちの名—
英子、淑子、隆子、昌子、祿子もみな実名である。¹⁰⁷

นอกจากนั้นทั้งชื่อ “โค” ซึ่งชื่อของแม่เลี้ยง กับชื่อของพวกน้องสาวที่
แม่ผู้นี้ให้กำเนิดทั้งชื่อ “ฟูซะโกะ” “โยะมิโกะ” “ทะกะโกะ”
“มะซะโกะ” “โระกุโกะ” ก็ล้วนเป็นชื่อที่ใช้จริงทั้งหมด

¹⁰⁷ Ibid,p.221.

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ตัวละครหญิงในครอบครัวของพ่อ ต่างใช้ชื่อที่ปรากฏอยู่จริงทั้งหมด รวมทั้งย่าซึ่งเป็นบุคคลอาวุโสของครอบครัวด้วย ซึ่งในเรื่องนี้การที่ย่านำชื่อของตนเอง “รุเมะ”(Rume:留女) มาตั้งชื่อให้กับหลานทำให้สามารถทราบชื่อของย่า ส่วนตัวละครที่เป็นชาย คือ พ่อ นั้นไม่พบว่ามีชื่อของพ่อปรากฏอยู่ในนวนิยายแต่อย่างใด ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากพ่ออยู่ในสถานะที่สูงกว่าทุกคนในบ้าน จึงไม่มีใครใช้ชื่อของพ่อในการเรียกขาน ส่วนชื่อของน้องชายต่างมารดาของตัวละครเอกนั้น แม้ว่าจะไม่ตรงกับชื่อในชีวิตจริงก็ตาม แต่ก็ยังหลงเหลือเค้าโครงของชื่อเดิมปรากฏให้เห็นอยู่ คือ เปลี่ยนจากชื่อ “นะโอะโสะ” (Naouzou:直三) เป็น “จุนโสะ” (Junzou:順三) และชื่อนี้ก็พ้องกับชื่อของตัวละครเอกในเรื่องที่เป็นพี่ชาย คือ “จุงกิชิ” (Junkichi:順吉)

ย่า เป็นตัวละครที่ผูกพันกับตัวละครเอกมาตั้งแต่เด็กและมีความเป็นห่วงเป็นใยเข้ากับครอบครัวอยู่เสมอ ดังนั้นย่าจึงเป็นผู้ชักนำให้ตัวละครเอกต้องเดินทางมาหาที่บ้านอะสะบุ โตะเกียว เพื่อมาเยี่ยมเยียนตนเองซึ่งไม่สบาย และการป่วยของย่าก็มีส่วนทำให้ตัวละครเอกกับพ่อได้คืนดีกัน

พ่อ เปรียบเสมือนตัวละครที่เป็นพระรองของเรื่อง ที่ต้องคอยขัดแย้งกับตัวละครเอกและเป็นสาเหตุที่ทำให้ตัวละครเอกต้องโมโห โกรธาทุกครั้งที่เจอกับพ่อหรือได้ยินเรื่องของพ่อ พ่อซึ่งเคยบอกไว้ว่าจะไม่ยอมเสียน้ำตาให้กับลูกชายคนนี้แต่ท้ายที่สุดพ่อก็ยอมลดทิวฐิขของตนเอง และในวันที่คืนดีกับลูกชาย พ่อก็ต้องยอมเสียน้ำตาให้กับลูกชาย

แม่(แม่เลี้ยง) เป็นตัวละครที่อยู่อย่างลำบากใจที่สุดในบ้านอะสะบุ เพราะยืนอยู่ตรงกลางระหว่างพ่อและลูกชาย มีหน้าซ้ำยังไม่ใช่ลูกชายของตนเองอีก แต่ด้วยหน้าที่ของความเป็นแม่ เธอได้พยายามทำหน้าที่ของเธออย่างดีที่สุด และในที่สุดความพยายามของเธอก็สัมฤทธิ์ผล ในวันที่ลูกชายกับพ่อได้คืนดีกันเธอถึงกับหลั่งน้ำตาและขอบคุณลูกชายที่ได้ช่วยสร้างความสุขให้เกิดขึ้นในบ้านอะสะบุ

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบตัวละคร อา

	บุคคลในชีวิตจริง	ตัวละครในนวนิยาย
ชื่อ	นะโอะมะซะ(Naomasa:直方)	มะซะ(Masa:まさ)
ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	อา	อา

หมายเหตุ ส่วนที่ระบายทึบ แสดงส่วนที่เหมือน
ส่วนที่ไม่ได้ระบาย แสดงส่วนต่าง

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่เป็นอาในนวนิยาย และในชีวิตจริงมีชื่อที่คล้ายคลึงกัน เพียงแต่ชื่อที่ปรากฏในนวนิยายนั้นเป็นชื่อเรียกสั้น ๆ เหมือนชื่อเล่นที่ญาติสนิทในครอบครัวใช้เรียกขานกัน และชื่อ “มะชะ” ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องนี้ก็เป็นชื่อที่พ่อใช้เรียกขานน้องชายของตนเอง ฮนคะ ฌุโกะ ได้กล่าวถึงชื่อของตัวละครที่เป็นอา ซึ่งปรากฏอยู่ในเรื่องนี้ว่า

主人公の叔父直方が「まさは彼方に居るか？」というふうにいわれ、一中略—これらは微細な例外にすぎない。¹⁰⁸

การพูดถึงชื่อ นะโอะมะชะผู้เป็นอาของตัวละครเอกว่า “มะชะอยู่ที่นั่นหรือเปล่า”... สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงแค่ว่าละเอียดยกย้อยเท่านั้น

ในที่นี้แสดงให้เห็นว่า ฮนคะ ไม่ได้ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบของชื่อที่ไม่สมบูรณ์แบบตามคันฉับ แต่ฮนคะให้ความสนใจกับภาพรวมของชื่อที่มีส่วนเหมือนกัน ดังนั้นจึงอนุมานได้ว่าอาในชีวิตจริงของผู้เขียน กับ อาในนวนิยายนั้นเป็นบุคคลคนเดียวกัน

อา เป็นตัวละครที่เป็นญาติสนิทของครอบครัวพ่อและลุงกิชิ ในวันที่ลุงกิชิจะคืนดีกับพ่อ พ่อได้เรียกอาให้เข้ามานั่งฟังด้วย เพื่อเป็นพยานในการคืนดีกันของพ่อกับลูกชาย นอกจากนี้ในตอนจบของเรื่อง “วะกะอิ” อา ยังได้เขียนบทกลอนส่งให้กับตัวละครเอก เพื่อเป็นการยืนยันถึงการคืนดีกัน

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบตัวละครที่เป็นญาติสนิทซึ่งเสียชีวิตแล้ว

	บุคคลในชีวิตจริง	ตัวละครในนวนิยาย
ชื่อ	นะโอะมิชิ(Naomichi:直道)	-
ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	ปู่	ปู่ (กล่าวอ้างถึงแต่ไม่ปรากฏตัว)
ชื่อ	กิน(Gin:銀)	-
ความสัมพันธ์กับตัวละครเอก	แม่ เสียชีวิตตั้งแต่ฉันยังเด็ก	แม่ผู้ให้กำเนิด (กล่าวอ้างถึงแต่ไม่ปรากฏตัว)

หมายเหตุ ส่วนที่ระบายทึบ แสดงส่วนที่เหมือน
ส่วนที่ไม่ได้ระบาย แสดงส่วนต่าง

¹⁰⁸ Ibid,p.222.

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ทั้งปู่และแม่เป็นตัวละครที่เสียชีวิตไปแล้วและร่างถูกฝังอยู่ที่สุสานอะโอะยะมะ ซึ่งเป็นสุสานของตระกูล ทั้งสองคนต่างมีตัวตนที่แท้จริงในชีวิตจริงของผู้เขียน และการที่ตัวละครเอกไปยืนพูดคุยอยู่ที่หน้าหลุมฝังศพของทั้งสองคนนั้น เป็นเหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้กระทำอยู่บ่อย ๆ ในชีวิตจริงด้วย

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบตัวละครที่เป็นเพื่อนของตัวละครเอก

	บุคคลในชีวิตจริง	ตัวละครในนวนิยาย
ชื่อ	มุฉะโนะโกจิ ซะเนะอะซะทซุ (Mushanokouji Saneatsu: 武者小路実篤) ผู้นำของกลุ่มฉิมระกะบะ	M
ชื่อ	ยะนะงิ มุเนะโยชิ (Yanagi Muneyoshi:柳宗悦) สมาชิกในกลุ่มฉิมระกะบะ	Y
ชื่อ	ยะนะงิ คะเนะโกะ (Yanagi Kaneko:柳兼子) ภรรยาของยะนะงิ	K 子さん คุณเคโกะ (ภรรยาของ Y)
ชื่อ	คุโนะริ ชิโร (Kunori Shirou:九里四郎) จิตรกร	SK

หมายเหตุ ส่วนที่ระบายทึบ แสดงส่วนที่เหมือน
ส่วนที่ไม่ได้ระบาย แสดงส่วนต่าง

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เพื่อนของตัวละครเอกในนวนิยายนั้นเป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่แท้จริงสามารถอ้างอิงได้ โดยผู้เขียนได้นำอักษรตัวแรกของชื่อเพื่อน เมื่อเขียนด้วยอักษรโรมะจิมาใช้เป็นชื่อเรียกในนวนิยาย ฮนคะ ฉูโกะ ได้กล่าวถึงประเด็นที่ผู้เขียนหยิบยกตัวอักษรตัวแรกของชื่อมาเขียนไว้ดังนี้

武者小路実篤は M、柳宗悦は Y、画家の九里四郎は SK と、
实在人物が誰にもわかる頭文字で現されていることの方が特徴
的である。¹⁰⁹

¹⁰⁹ Ibid,p.222.

วิธีการแสดงอักษรตัวแรกของคำนี้ถือเป็นลักษณะพิเศษ ที่ทำให้ไม่ว่าใครก็สามารถทราบว่ทั้งมุณะ โนะ โคจิ ชะเนอะอะทซุ(เอ็ม) ยะนะงิ มุเนะ โยมิ(วาย) นักเขียน คูโนริ ฌิโร(เอสเค) ต่างเป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง

การนำเฉพาะอักษรตัวแรกมาเขียนนั้น เป็นที่นิยมในการต้องการกล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง แม้ในปัจจุบันก็ยังนิยมใช้กันอยู่ในการเขียนนวนิยายญี่ปุ่น

3.3.3 การเปรียบเทียบเวลาและสถานที่ในชีวิตจริงกับเวลาและสถานที่ในนวนิยาย ในการวิจัยจะนำวันเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในชีวิตจริงของผู้เขียนมาเปรียบเทียบกับวันเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบวันเวลาที่เกิดเหตุการณ์

เหตุการณ์	วันเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในชีวิตจริง	วันเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในนวนิยาย
วันครบรอบวันตายของลูกสาว	31 กรกฎาคม ค.ศ.1916	31 กรกฎาคม
วันเกิดของลูกสาวคนที่สอง	23 กรกฎาคม ค.ศ.1917	23 กรกฎาคม
วันครบรอบการตายของแม่	30 สิงหาคม ค.ศ.1917	30 สิงหาคม
วันที่คืนดีกับพ่อ	30 สิงหาคม ค.ศ.1917	30 สิงหาคม
เขียนนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ”	กันยายน ค.ศ.1917	กันยายน

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เมื่อนำวันเวลาที่เกิดเหตุการณ์สำคัญในชีวิตจริงของผู้เขียนมาเปรียบเทียบกับวันเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในนวนิยายแล้ว มีความสอดคล้องกันทุกประการ จะต่างกันเพียงแต่ในนวนิยายไม่มีการระบุปีที่เกิดเหตุการณ์นั้นไว้ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าวันเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้นตรงกันทั้งหมด

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์

สถานที่	สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในชีวิตจริง	สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในนวนิยาย
บ้านของตัวละครเอก	อะบิโกะ จังหวัดชิบะ	อะบิโกะ
บ้านพ่อของตัวละครเอก	อะสะบุ โดเกียว	อะสะบุ โดเกียว
บ้านของอา	อะกะซะกะ คะมะคุระ	อะกะซะกะ คะมะคุระ

สถานที่	สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในชีวิตจริง	สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในนวนิยาย
บ้านของน้องสาวคนโต	คะมะกูระ	คะมะกูระ
บ้านเพื่อนของตัวละครเอก ยะนะงิ มุเนะโยฉิ มุฉะโนะโกจิ ชะนะอะทังซุ คุโนะริ ฉิโร	อะบิโกะ จังหวัดชิบะ อะบิโกะ จังหวัดชิบะ โตเกียว	อะบิโกะ จังหวัดชิบะ อะบิโกะ จังหวัดชิบะ โตเกียว
สุสานของตระกูลฉิมะ	อะโอะยะมะ โตเกียว	อะโอะยะมะ โตเกียว

จากตารางข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่า สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ทั้งในชีวิตจริงและในนวนิยายต่างมีความสอดคล้องกัน ผู้เขียนได้ใช้สถานที่เกิดเหตุการณ์จริงมาใช้เป็นชื่อสถานที่ในนวนิยาย โดยไม่ได้มีการปรับเปลี่ยนแต่อย่างใด สุนตะ ฉุโกะ ได้กล่าวถึงประเด็นนี้ว่า

作家の父親の家が麻布にあることも、この時期に作者が我孫子に住んでいたこともすべて事実で、実地実名が作中に使われているのである。¹¹⁰

ทั้งบ้านพ่อของผู้เขียนที่อยู่อะสะบะ และการอาศัยอยู่ที่อะบิโกะของผู้เขียนในช่วงเวลาดังกล่าว ต่างก็เป็นเรื่องจริงทั้งหมด จึงกล่าวได้ว่าชื่อที่ถูกนำมาใช้ในเรื่องนี้เป็นชื่อของบุคคลและสถานที่ที่มีอยู่จริง

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับการสรุปความของสุนตะ ในประเด็นที่พูดถึงเรื่องสถานที่ว่าเรื่องนี้ผู้แต่งได้ยกชื่อของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในชีวิตจริงมาใช้ในนวนิยายตามที่ปรากฏในตารางที่ 9 แต่ในเรื่องชื่อของตัวละครนั้นผู้วิจัยเห็นว่าเป็นการคว่นสรุปความอย่างรวบรัดเกินไป ทั้งนี้เป็นเพราะในเรื่องนี้มีเพียงตัวละครหญิงเท่านั้นที่ใช้ชื่อตรงตามชื่อที่มีอยู่จริง ส่วนตัวละครชายที่ปรากฏในเรื่องนี้นั้นไม่มีตัวละครใดเลยที่ใช้ชื่อตรงตามชื่อที่มีอยู่จริง

อย่างไรก็ตาม จากการเปรียบเทียบโดยพิจารณาจากองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตจริงของผู้เขียน ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ตัวบุคคล เวลาและสถานที่ปรากฏในเรื่องนั้น จะเห็นได้ว่าล้วนมีอิทธิพลต่อผลงานเรื่อง “วะกะอิ” เป็นอย่างมาก ในส่วนของตัวละครที่เป็นชื่อของตัวละครเอกน้องชาย และอา เป็นที่น่าสังเกตว่าฉิมะได้เปลี่ยนชื่อตัวละครเฉพาะที่เป็นตัวละครชายของครอบครัว

¹¹⁰ Ibid,p.222.

เท่านั้น แต่ก็ไม่ได้เปลี่ยนจนคาดเดาไม่ได้ว่าบุคคลนั้นคือใคร จึงถือเป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย และไม่ทำให้ผู้อ่านหลงประเด็นแต่อย่างใด การใช้ชื่อ “จุงกิชิ” ของตัวละครเอกนั้น นอกจากจะปรากฏในเรื่อง “วะกะอิ” แล้วยังปรากฏอยู่ในเรื่อง “โOTSU จุงกิชิ” 『Ootsu Junkichi: 大津順吉, 1912』 และเรื่อง “คุงะนุมะยุกิ” 『Kugenumayuki: 鶺鴒沼行, 1912』 ด้วย ซึ่งบุคคลที่ปรากฏในงานเขียนทั้งสองเรื่องนี้ ต่างก็เป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่ในชีวิตจริงของมิงะ โดยเฉพาะในเรื่องหลังนี้เขาได้อ้างอิงถึงบุคคลในครอบครัวของพ่อหลายคน ซึ่งตัวละครที่เป็นหญิงและเป็นน้องชายของตัวละครเอกนั้นใช้ชื่อเหมือนกับในเรื่อง “วะกะอิ” ทุกคน ยกเว้นแต่ตัวละครชายที่เป็นอาเท่านั่นที่ใช้ชื่อใหม่ว่า “โนะบุกะตะ” (Nobukata: 順方) แทน

ส่วนในเรื่องของการเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงนั้น พบว่าเหตุการณ์ในนวนิยายบางช่วงยังไม่มีเอกสารที่ออกมายืนยันชัดเจนว่าได้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นจริง เช่น ในตอนที่พ่อกับน้องสาวคนโตไปหาจุงกิชิที่เกียวโต แต่เมื่อพิจารณาจากภาพโดยรวมแล้วถือว่ามีส่วนตรงกับเหตุการณ์ในชีวิตจริงของผู้เขียนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้คงเป็นเพราะผู้เขียนได้เขียนเรื่องนี้หลังจากการคืนดีกันกับพ่อได้ไม่นาน ความคิดเห็นไปจากเรื่องในชีวิตจริงจึงมีปรากฏให้เห็นเป็นส่วนน้อย และเรื่องนี้มิงะได้เขียนด้วยความตั้งใจที่ได้คืนดีกับพ่อ สถานการณ์ในเรื่องจึงเขียนโดยใช้ตัวละคร วันเวลา และสถานที่ตรงตามเหตุการณ์ในชีวิตจริงของมิงะเกือบทั้งหมด และจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” ทำให้สามารถมองเห็นลักษณะครอบครัวที่ปรากฏในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ดังจะได้พูดถึงในหัวข้อต่อไป

3.3.4 การเปรียบเทียบลักษณะครอบครัวในชีวิตจริงกับลักษณะครอบครัวในนวนิยาย

ในการวิจัยจะนำลักษณะครอบครัวในชีวิตจริงของผู้เขียนมาเปรียบเทียบกับลักษณะครอบครัวของตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” โดยจะขอพูดถึงลักษณะครอบครัวในชีวิตจริงของผู้เขียนก่อน และจะพูดถึงลักษณะครอบครัวในนวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” ในลำดับต่อไป

3.3.4.1 ลักษณะครอบครัวในชีวิตจริงของผู้เขียน

ครอบครัวของฉิงะ นะโอะยะ เป็นครอบครัวขนาดใหญ่ที่ประกอบไปด้วยสมาชิก 3 รุ่น คือ รุ่นย่า รุ่นพ่อแม่ และรุ่นลูก คือ ฉิงะและน้องต่างมารดาอีก 6 คน โดยมีพ่อเป็นหัวหน้าครอบครัวและเป็นคนผูกขาดอำนาจภายในบ้านไว้ทั้งหมด ทุกคนในบ้านรวมทั้งย่าที่แม้ว่าจะเป็นแม่ของหัวหน้าครอบครัวก็ต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของพ่ออย่างเคร่งครัด การผูกขาดอำนาจแบบเบ็ดเสร็จของพ่อนี้ทำให้คนในบ้านขาดอิสรภาพในการดำเนินชีวิต และต้องเดินอยู่ภายใต้กรอบที่พ่อขีดวงให้เท่านั้น หากฝ่าฝืนหรือละเมิดก็จะได้รับบทลงโทษ

การแสดงการผูกขาดอำนาจของพ่อในฐานะหัวหน้าครอบครัวดังกล่าว สามารถมองเห็นได้จากชีวิตจริงของฉิงะ ดังจะแสดงตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 การแสดงอำนาจของพ่อในชีวิตจริง

การร่วมกิจกรรมทางสังคม พ่อ → ฉิงะ	คัดค้านไม่ให้ฉิงะไปเข้าร่วมการประท้วง เรื่องสารพิษที่รั่วไหลจากเหมืองทองแดงที่อะมิโอะ (O)
การแต่งงาน พ่อ → ฉิงะ	คัดค้านการแต่งงานของฉิงะกับสาวใช้ในบ้าน (O) คัดค้านการแต่งงานของฉิงะกับชะคะโกะ(ภรรยาคนปัจจุบัน) (X) ผลของการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพ่อ ทำให้ไม่สามารถอยู่ร่วมบ้านกับพ่อได้ และฉิงะได้พาภรรยาไปอยู่ที่อื่น
การเข้าออกบ้าน พ่อ → ฉิงะ	สั่งห้ามไม่ให้ฉิงะเข้าออกบ้านพ่ออีกต่อไป (Δ)
การกำหนดที่ฝังศพ พ่อ → ฉิงะ	สั่งให้ฝังศพลูกของฉิงะที่วัดอะบิโกะ (X)

- สัญลักษณ์ → แสดงอำนาจกดดันให้อีกฝ่ายต้องปฏิบัติตาม
- O ปฏิบัติตาม
- X ไม่ปฏิบัติตาม
- Δ มีข้อขึ้นบ้าง

3.3.4.2 ลักษณะครอบครัวในนวนิยาย

นวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” ที่ฉิมะ นะโอะยะ เขียนขึ้นในปี ค.ศ.1917 ได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของตัวละครเอกและคนในครอบครัว ซึ่งถูกล้อมกรอบอยู่ภายใต้ระบบครอบครัวแบบญี่ปุ่นที่กำหนดให้พ่อเป็นหัวหน้าครอบครัวและมีอำนาจสูงสุดในบ้าน ทุกคนต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว โดยไม่สามารถขัดขืนได้แต่อย่างใด

การได้รับแรงกดดันจากพ่อซึ่งมีอำนาจสูงสุดในครอบครัว ปรากฏให้เห็นในเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 12 การแสดงอำนาจของพ่อในนวนิยาย

พ่อ → ลูกชาย	การคัดค้านการแต่งงานของลูกชาย (X) การสั่งห้ามลูกชายเข้าออกบ้านพ่อ (Δ) การสั่งให้ฝังหลานไว้ที่วัดอะบิโกะ (X) การห้ามไม่ให้นาโงศพของหลานเข้ามาในบ้านพ่อ (O)
พ่อ → คนในบ้าน	ห้ามคนในบ้านไปร่วมงานศพของหลานคนแรก (O)

- สัญลักษณ์ → แสดงอำนาจกดดันให้อีกฝ่ายต้องปฏิบัติตาม
 O ปฏิบัติตาม
 X ไม่ปฏิบัติตาม
 Δ มีขัดขืนบ้าง

จากการเปรียบเทียบลักษณะครอบครัวในชีวิตจริงกับลักษณะครอบครัวในนวนิยาย ในกรณีการแสดงอำนาจของพ่อซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวพบว่า การแสดงอำนาจของพ่อในนวนิยายมีส่วนที่เหมือนกับการแสดงอำนาจในชีวิตจริงของฉิมะ คือ พ่อเป็นผู้นำครอบครัวและมีอำนาจสูงสุดในบ้าน

จากผลการเปรียบเทียบ เหตุการณ์ ตัวละคร เวลา สถานที่ และลักษณะครอบครัว นวนิยายเรื่อง “วะกะอิ” มีส่วนที่เหมือนกับชีวิตจริงของฉิมะ นะโอะยะเกือบทั้งหมด ยกเว้นแต่ในส่วนที่เป็นชื่อของตัวละครที่มีส่วนต่างอยู่เล็กน้อย และเนื้อเรื่องที่บางส่วนไม่สามารถอ้างอิงถึง